

ærede Minister og spørger: hvorpaa begrundes han sin Opfattelse: at det er ulovligt, hvad der i disse Aar er foretaget af Ministre, af Sygekassenævnet og af en Del af eller det hele Rigsdagsudvalg? Støtter han den paa sin særlige juridiske Indsigt, som jo dog er begrænset derved, at han ingen juridisk Uddannelse har, eller støtter han den paa Juristers Udtalelser om dette Spørgsmaal? Hvad hans ministerielle Medarbejdere angaar, kan jeg i alt Fald for mit Vedkommende sige, at i 1915, da man skulde udarbejde den første Bekendtgørelse, som er blevet grundlæggende for de følgende i 1920 og 1923, var der ikke blandt Ministeriets Jurister den fjerneste Tvivl om denne Bekendtgørelses Lovlighed i Forhold til den givne Lov. Jeg vil derfor gerne høre, hvorpaa Ministeren støtter den Opfattelse, at der skulde være sket noget ulovligt ved de Bekendtgørelser, der i mere end 30 Aar har været Grundlaget for Indtægtsbedømmelsen.

Martin Hansen: Jeg tager kun Ordet i den Diskussion, som har været ført her, i Anledning af, at det konservative Folkeparti i sin Betænkning kalder det utilbørlig Administration, at Arbejderne har ligget 30 pCt. over de i Sygekasseloven ansatte Grænser, fordi jeg har været Medlem af det Rigsdagsudvalg, som Ministeren har konfereret med. Jeg kan sige, at vel har der staaet Kampe om Forstaaelsen af dette Spørgsmaal, men hele Rigsdagen har været fuldkommen enig i, at Loven er blevet praktiseret saaledes, at alle Lønarbejdere paa Forhaand var Medlemmer af Sygekasserne, og de opstillede Grænser er sat som Udtryk for, hvem der i økonomisk Henseende var ligestillet med Arbejderne. Saa er Administrationen efter 1922 — eller hvornaar det var, man behandlede dette Spørgsmaal, om det var rigtigt, at alle Arbejdere kunde staa i en Sygekasse — kommet til det Resultat, at den Bestemmelse skulde indføres, at for saa vidt deres Indtægter maatte ligge varigt over Gennemsnitsindtægten i et Fag, kunde de ikke være i Sygekassen; og man er da standset ved 30 pCt. derover, for at faa en Begrænsning af Udtrykket: betydeligt over Gennemsnitsindtægten i Faget.

Saaledes har jeg forstaaet det, og derfor forstaar jeg egentlig ikke, at man bruger saa stærke Udtryk om denne Fremgangsmaade. Det er ikke noget, som kommer bag paa Rigsdagen, det har været fremme af og til. Jeg forstaar det saadan, at Administrationen har sagt, at naar ens Indtægt ligger 30 pCt. over Gennemsnittet i

Faget, kunde man ikke kaldes ubemidlet Arbejder. Ved ubemidlet Arbejder har jeg endvidere forstaaet alle dem, der ikke havde nogen Formue. For Arbejderen gælder de samme Formuegrænser som for andre. I al Almindelighed kan en Lønarbejder staa i en Sygekasse, og det er ogsaa Tilfældet med dem, der i økonomisk Henseende er ligestillede med ham. Jeg tror ikke, det kan omstrideres, at det var Forudsætningen, naar Administrationen for at faa Klarhed over, hvad man forstod ved Udtrykket at ligge varigt over Indtægtsgrænsen, er kommet til det nævnte Procenttal. Man kan disputere om, hvorvidt 30 eller 20 eller 10 er det rigtige, det beror paa et Skøn. De Konservative siger 10 pCt. i Betænkningen, de indrømmer altsaa, at overfor den usikre Indtægt maa der være en Margin. Venstre har sagt 20 pCt., hidtil har Praksis været 30 pCt., Venstre har altsaa ment, at det var for stor en Margin, det er det, det hele drejer sig om.

Johannes Lou: Saa skulde det ærede Medlem Hr. Martin Hansen føje til, at i vort Ændringsforslag er Indtægtsgrænsen tidsbegrænset, og det er den Tidsbegrænsning, som Bekendtgørelsen fastslaar, og som vi ønsker ind i Loven, og som Venstre altsaa ikke ønsker ind i Loven. Man ønsker den sædvanlige Forkludring i hele Administrationens Op-gave ved at lade Bekendtgørelsen være det afgørende overfor Lovens sikre Ord.

Naar nu det ærede Medlem her siger, at han har været Medlem af Sygekassenævnet, spørger jeg, om han gennem sit Arbejde for at fastsaa en Regel for Bemidlet, har faaet den Opfattelse, at en Arbejder, som har 7200 Kr. i Indtægt, kan være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse, men et Landpostbud ikke. Det er et Misbrug af Fortolkningen, der foreligger, noget, vi aldrig i Sygekassenævnet har ment skulde være Ret.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Det ærede Medlem Hr. Rode stillede atter en Forespørgsel til mig vedrørende min Opfattelse af den ulovlige Fortolkning. Jeg er ked af, at jeg ikke udtrykte mig tilstrækkelig tydeligt, jeg vil gerne gentage det. Loven af 1892 og de senere Love indeholder intet om en Særret for Arbejderen. Denne Særret kom frem allerede i 90erne ved Fortolkningen af Loven af 1892, og den blev til en Sædvane, som herskede i 30—35 Aar, gentagne Gange omtalt og behandlet af Rigsdagens Udvalg og selve den høje Rigsdag. Jeg maa da ende med et Spørgsmaal: Naar en Sædvane, som